

ACIÓ SINDICAL

ARCHIVO
INTERNACIONAL
C.N.T. F.A.I.

Órgan de la Federació Local de Sindicats i portaveu de la Comarcal Alt Camp C. N. T.

Any II

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Paquets des de 5 exemplars, a 17 cts. exemplar
Número soixant, 20 cts. - Trimestre, 250 pessetes

Valls, Dijous 7 d'Octubre de 1937

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Carrer de B. Durruti, 44

Número 53

EDITORIAL**Aquesta reraguarda!!!**

Fa catorze mesos que el feixisme, —capitalisme, no ho oblidem mai—, té sotmés al poble espanyol en aquesta guerra social que el desangra i l'arruina i encara hi ha qui busca atenuar l'horrible crim que significa l'agressivitat del clero, del capitalisme i del militarisme contra la nació i contra la societat nostra. Es més, a mida que el temps va transcorrent, aquesta massa amorsa sense sentit polític ni de classe, treballada pels elements feixistes va tenint més gosadia, va arçant més la veu i va atrevint-se fins a l'extrem d'intentar justificar el monstruós crim de la sublevació militar. I això succeeix a mida que els procediments expeditius de la justícia popular es van esvaint, a mida que, imposades per poders estranys, es van desvirtuant les essències revolucionàries dels primers mesos.

La nostra reraguarda, és, ja, avui, quelcom d'infecte, i que, com a tal, per a presservar del contagi a la part sana i si volem evitar que aquesta putrefacció no arribi fins al front —de tothom és coneguda la influència de la família sobre els fills— es fa indispensable una acció urgent i contundent d'una profunda revolucionària. El cert és que, tal com estan les coses, si no es torna a l'estat de fervor revolucionari imposat pel proletariat el 19 de juliol s'està abocat a l'esfisia progressiva de l'esperit antifeixista.

Naturalment que aquest estat de putrefacció no és fill únicament de la propaganda ideològica de la gent de dreta, sinó que també influeixen les privacions i el desordre d'ordre econòmic fill de la mateixa guerra i que moltes vegades l'esperit proselítista de certs partits que governen ha agreujat encara. I tenint com a base aquestes petites privacions és com es desenrotilla aquesta activitat de tots els dies de la quinta columna entre els pobles rurals, afeblint la moral revolucionària de les nostres masses antifeixistes.

I això no pot tolerar-se. No pot tolerar-se que els partits i sectors que incubaren i protegiren la insurrecció feixista tornin altra vegada a ensenyorir-se de l'opinió de la gent senzilla explotant el malestar econòmic i el dolor de la guerra provocats per els mateixos. Totes les revolucions han tingut necessitat, per a salvar les seves essències i la seva salut, de procediments extraordinaris pel manteniment de l'ordre revolucionari.

Avui Espanya es troba en una situació semblant a la que visqueren Anglaterra, França i Rússia quan aquests pobles es liuraren de llurs tirans i de llurs oligarquies.

Espanya, el poble espanyol, després del vesament de sang dels seus fills no pot ni deu tolerar que els responsables directes i indirectes de la nostra tragèdia puguin viure al costat nostre, fent escarni del nostre dolor i de la nostra tolerància. Si es precis, adhuc, que s'empri el terror. Tot menys tolerar que els agents de Franco ens apunyalin per l'esquena.

En pocs dies, Barcelona ha estat metrallada pel feixisme. Ha estat enfonsat un col·legi d'una barriada obrera i els nens, dones i homes perseguits, a trets de metralladora, per les vies de la ciutat. Aquesta és la civilització que ens volen imposar, a l'ampar del capitalisme i la benedicció papal. ¡Què el puny de l'antifeixisme caigui damunt els culpables directes o indirectes de tals crims!

Cartas a la Luna**Zapatero a tus zapatos**

Cuentan una anécdota muy sabrosa del que fué gloria auténtica nacional por sus estudios de histología. El gran sabio hubo de tropezar con un periodista. Creyendo que el periodismo, he dicho mal, que el periodista manejaba la pluma con la nobleza que él manejaba el microscopio, escribió un artículo de réplica, y allí fué Troya. La pluma artera, en forma de daga, suavemente, penetró en el corazón de don Santiago. Desde entonces hizo votos nuestro hombre de ciencia de no volver más en su vida a meterse en camisa de once varas.

Gustaba don Santiago de echar sus canitas al aire, pues era hombre viril. Nunca pensó que para ser histólogo de primera fila había que ser invertido o casto. Tenía su concepto de las cosas, y las mujeres le gustaban. No sabemos si es que le tenían rabia, entre otras cosas, por esa. Lo cierto es que, como todos los mortales, tenía sus enemigos. Pues hasta esta debilidad viril era objeto de la comidilla de aquellos que le «cortaban trajes», sin perjuicio de darle bombos para despistar a don Santiago.

Algo así viene ocurriendo con los que se pasaron la vida en el laboratorio de las ideas, organizando a los trabajadores para su manumisión integral; que han tropezado con el periodista, que no con el periodismo. Porque no todos somos capaces de hacer periodismo. Hacer periodismo es cosa que no está al alcance de cualquiera. Si está al alcance de todos el navajeo. El navajeo contra los que hacen sombra, contra los que se trazan una línea de conducta recta, recta para llegar a los ideales soñados. Carrillo ha hecho una salida, como don Santiago, y el periodista comercial le tira el cuchillo desde el mostrador. Desde el mostrador donde se mantiene la clientela tantos años hace. Allí ha venido a parar el hortera a sueldo. Diestro en el manejo de las dos pesas y las dos medidas, por eso se le utiliza.

Wenceslao. Déjese de libros de caballerías y vuelva, como el genial histólogo volvia a su laboratorio, a la Federación, al Sindicato. De allí es de donde le quieren echar y allí es donde puede hacerse fuerte, por los medios de siempre. Es la mejor manera de vencer el asalariado de la pluma. En la Prensa sería derrotado, porque desconoce los secretos del «carte». Zapatero, a tus zapatos.

LUNATICO

ON ANEM?

Davant el maremagnum, cada vegada més profund, en el qual es mouen les aigües pestilentas del feixisme, la veu d'Espanya, baronil i forta, com forts són llurs obrers front a l'invasió, ressona pels àmbits de la terra denunciант amb dades irreductibles totes aquelles agressions que ha vingut sofrint sense que cap potència democràtica se'n donés per enterada.

Espanya ha portat jurídicament al tribunal internacional, tots els problemes promoguts per la intervenció estrangera. No obstant, els que pregonen vetllar pels estatuts jurídics que regularitzen la vida dels pobles, s'han tapat els ulls a la realitat per no sentir els planys de les víctimes innocents causades per la barbàrie feixista.

Ginebra ha tornat a ésser teatre espectacular de la situació espanyola. La única veu que ha secundat la posició enèrgica i justa d'Espanya, és la de Rússia. Les demés nacions segueixen arrastrades pel precipici irreparable, convertint-se en servidors dels interessos bastards d'un imperialisme que amenaça destroçar el progrés i la civilització moderna d'Europa.

Hem dit i ho repetirem amb la fermeza que ens caracteritza, que el proletariat espanyol no és enemic de res ni de ningú. La il·lusió posada en la realització de llurs sagrats ideals, no és altra que la d'establir un règim d'equitat i de justícia social i política, que permeti als treballadors una millor convivència i una major base de solidaritat mútua.

Front a aquest esperit de justícia i equitat, la reacció i el capitalisme s'uneixen internacionalment

per aixafar les iniciatives del poble que treballa pel benestar col·lectiu i que posa per damunt de tot, la fraternitat universal la qual cosa posaria fi a totes les guerres.

On anem? A la realització del somni proletari. A produir cada dia més d'acord amb les necessitats, procurant subsanar sempre, tots aquells errors que poguessin ésser funestos a l'evolució. Sense sectarismes. Sense voler imposar-se a ningú, el proletariat espanyol, per llur organització, per llur capacitat constructiva, per llur creador, vol i enten que els treballadors són els suficients aptes per organitzar els centres de producció i establir tots aquells pactes polítics que puguen repercutir en benefici de la colectivitat.

Anem, doncs, cap a la concreció dels postulats socialistes que han estat i seran el grisol de la futura societat. Per això recabem solidaritat moral i ajut material en el sentit de posar traves a tot allò que tendeixi a afavorir elsemics del poble genuïnament productor, com són els governs dictatorials que s'engendren en la personalitat d'aqueixos dos boixos incurables, els quals s'han creut que el món era d'ells, pel senzill fet que es vol presentar els comunistes com destructors del sistema capitalista. Si els proletaris del món, mesuren l'abast de les nostres advertències, augurem que en l'horitzó social aviat sorgirà el sol que haurà de fer productiva la llevor sembrada als camps de batalla i als centres de producció i que els obrers espanyols dirigeixen amb la finalitat d'unir llurs esforços amb els dels demés germans del món.

Els braus miners asturians defensen la terra que tantes vegades han regat amb suor i amb sang, d'una manera jamai igualada. No necessiten les lloances que nosaltres els prodiguem. El que necessiten són les armes que nosaltres tenim l'obligació de fer-les arribar a llurs mans de la manera que sigui. Tot el nostre esforç ha d'anar encaminat ha fer possible llur resistència.

AE

ARCHIVOS ESTATALES

C. N. T. A. I. T.
Sindicat de la Indústria Fabril, Tèxtil, Vestir i Anexes
VALLS
SECCIO DE SASTRERIA

Es complau aquesta Secció en assabentar a totes les companyes mancades de treball, la constitució d'un taller Col·lectiu C. N. T. (Lina Odona, núm. 32).

LA JUNTA.

Sólo las organizaciones sindicales pueden realizar la unidad proletaria

La clase obrera internacional está dividida, desmenuzada, atomizada en una infinidad de sectores, organismos y grupos antagonísticos. Mientras que, en los últimos veinte años, el capitalismo ha realizado o va realizando su unificación por medio del «fascismo», en el que se funden todos sus sectores y partidos para el fin común de imponer al pueblo un poder omnímodo, la división de la clase proletaria se ha hondado aún más, hasta constituirse en factor de impotencia, cuando no de derrota.

Sin embargo, el espíritu obrero es profundamente unitario. Sabe toda la clase obrera que su interés y su ideal es único, y también sabe, por la enseñanza de experiencias concluyentes, que solo poniendo a la reacción una fuerza compacta, puede impedir la guerra, evitar el fascismo, realizar su propia emancipación. El contraste entre esta convicción y la imposibilidad de realizar su propia unidad, constituye para el proletariado mundial una dolorosa tragedia.

¿Cómo puede lograrse la unificación de las masas productoras?

Basta buscar la causa de la división. En el origen del moderno movimiento de emancipación proletaria, la clase trabajadora tenía un sólo ideal, un sólo fin, y estará englobada en un solo organismo que fué la Primera Internacional. El lema de entonces —«la emancipación del proletariado será

obra del proletariado mismo»— estaba unánimemente aceptado e implicaba un medio de lucha y una finalidad también unánimes. La descomposición de la Primera Internacional se inició cuando un grupo de militantes de la Internacional obrera se constituyó en partido, rompiendo con el resto de la clase, y se aceleró cuando los partidos políticos se multiplicaron y pretendieron influenciar, subordinar o dirigir a los organismos auténticos de unificación proletaria, que son los sindicatos.

Más de medio siglo de historia socialista demuestra que el partido es un factor divisionista. Por definición, el partido significa minoría, selección, organización sectaria que pretende sobreponerse a los demás, y gobernarlos. Cada partido tiene el mismo carácter y la misma pretensión, y entre los infinitos partidos políticos existentes, no puede existir sino antagonismo, competencia, puja recíproca para la supremacía y el poder.

Sólo el Sindicato, organismo de clase y no de grupos ideológicos, puede lograr la unidad proletaria. Las organizaciones sindicales pueden llegar a un entendimiento y una acción común, porque su fundamento es sustancialmente único, siempre que las organizaciones sindicales se emancipen de la tutela de los partidos políticos. Los últimos años trágicos han demostrado sobradamente que el partido es un factor eminentemente

divisionista y que todo intento de lograr la unidad proletaria sobre el terreno político es químérico. El mismo tópico de la «unidad obrera», ha sido hábilmente esgrimido por los partidos políticos para cumplir sus fines de predominio y realizar sus propósitos realizadores.

Sólo las organizaciones económicas, de clase, excluyentes a toda finalidad política y todo partido, pueden realizar la honda aspiración de los obreros del Mundo: adjuntar sus fuerzas, luchar juntos para la defensa y la victoria.

MOTIVOS

UNIDAD LEAL

Unidad es transigencia. No se concibe la unidad entre sectores de doctrina o matiz distinto, sin que ello sea trasunto de una transacción en la medida exacta que acorte las distancias naturales entre sectores y tendencias.

Figurémonos por un instante un corro en el cual, cada cual procurase atraer hacia sí a su vecino, sin desplazarse un tanto de su posición inicial. Juzgaremos imposible la pretensión, ya que, para todos y cada uno de los que componen el sector, su propia posición es la más adecuada.

No existe problema alguno en el cual no puedan fijarse premisas, sin las cuales es imposible trazar esquema alguno de solución. Y el problema de la unidad tiene esas premisas, cuyo descubrimiento llevaría fatalmente a edificar soluciones sin consistencia, como edificio levantado sobre terreno arenoso.

La premisa indispensable y sin cuya observancia no es posible ensayar solución alguna, es la de que la actual situación guerrera es de vital importancia para todos los núcleos en que se subdivide la clase trabajadora española. Nadie de cuantos coincidimos en el antifascismo militante puede decir que está fuera de tal o cual obligación de cooperar al exterminio de quienes han desencadenado sobre nuestro país la más bárbara hecatombe que nuestro solar nacional ha visto. Para todos reserva el fascismo igual o parecido fin; el pelotón de ejecución.

Creer que alguien puede, por el hecho de mantener tal o cual posición de tibieza revolucionaria, merecer de los facciosos trato alguno de favor en el caso improbable de que lograsen vencer, raya en ingenuidad, de la cual a todos los sectores antifascistas creemos alejados. La evidencia de lo ocurrido en Bilbao y Santander, como antes ocurrió en Málaga y otros lugares que gustaron el acabar de la invasión, da la medida aproximada de lo que ocurriría en nuestras ciudades.

De forma que hay que partir del principio de que por igual estamos ligados a las consecuencias posibles de responsabilidad ante el código asesino de los traidores a sueldo del fascismo internacional. Nos liga un interés común de peligro,

A todos por igual nos anima el

RADIO TECNIA

Reparació garantida de tota mena d'aparells de RADIOf amplificadors etc.
Preus limitats i ràpida entrega

CASA SALTÓ

BALDRIC, 38

VALLS

deseo de restablecer en España la legalidad que responde al criterio unánime, o cuando menos mayoritario, del pueblo español, libremente manifestado por los medios naturales de expresión con que contamos. Ante nosotros tenemos los elementos que han desencadenado la subversión que ha derrocado un régimen caduco, y convertido España en ruinas, que hay que reedificar en la medida y con la forma que a los españoles nos plazca. Nos une una identidad de intereses; reconstruir España.

Diversas formas, fórmulas mejor, de convivencia social, se disputan la hegemonía de la masa general de trabajadores de nuestro país, y ello más que nada mantiene entre nosotros esa pugna por hacer que triunfe la razón de cada cual, que, naturalmente, creemos siempre que es la mejor o más factible. Pero entre los trabajadores ha arraigado la seguridad de que, sea cualquiera que sea el credo al cual adaptamos nuestra disciplina, existe la consideración común de que el pasado no puede en manera alguna volver. He aquí un nuevo aglutinante que no podemos desdeniar quienes aspiramos a la unidad antifascista.

Los trabajadores, por el simple hecho de serlo, tenemos ese denominador común que nadie ni nada podrá borrar, y que consiste en que únicamente del fruto de nuestro trabajo sacamos los elementos para subvenir a nuestro sustento. Frente a los intereses capitalistas tenemos otra suma de intereses coincidentes en la augusta misión de producir para el bienestar general. Los intereses es otro, acaso el más imperativo, de los de los motivos que nos empujan a la unidad.

Consideremos que unidad es síntesis de transigencia y que ésta debe tener por marco un punto que no sea el de ninguno de los sectores, sin que deje por eso de merecer campo amplio para desarrollar todo el esfuerzo que cada cual sea capaz de aportar al acervo común en aras de la victoria.

Nunca como ahora hay que considerar que unidad es transigencia colectiva y que, en la medida en que todos se produzcan en relación con ésta, podremos hallar la piedra de toque de su antifascismo.

EVI

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE
FUSTERIA
MECANICA I
EBENISTERIA

Estudis de projectes
i pressupostos de
tota mena d'obres en
general.

ONSTRUCIÓ DE CARROSERIES, TAÚTS I NEVERES

Despatx i Tallers:

General Comerma, 18 i 22 • Telèfon núm. 173

Venda al detal de mobles:

Bonaventura Durruti, 20 (abans Baldric)

VALLS

C. N. T. Sindicat Construcció A. I. T.
SECCIO DE PINTORS
COLLECTIVITZADA

Pintura - Decoració - Rètols - Treballs Artístics

Carrer Anselm Clavé, número 32
(Davant plaça del Quarter)

Impresiones de un refugiado
en Puigpelat

LA MAQUINA EN SU LUGAR

Hace unos cuantos días pude observar en un gran salón que en otros tiempos fué lugar donde apisonaban las uvas, entre un inconfundible olorciño, muy agradable por cierto, mitad agrio, mitad dulce, que me dijeron era viño rancio —lo que más tarde pude comprobar—, el diálogo que dos máquinas prensadoras tenían mientras iban enguliéndose palas y más palas de uvas que sus asistentes —que a la par eran dueños, pues estas pertenecen a una Colectividad Agrícola— iban suministrando en su nunca saciada boca, el diálogo transcurrió del siguiente modo, entre el trepitir de sus motores:

La máquina más joven fué la que rompió preguntando a la que parecía tener más edad por su caminar más despacio. Yo parece que te quiero conocer —le dijome parece que nacimos en la misma casa, ¿no es cierto que tu estás construida aquí en Cataluña y que hace unos cuantos años saliste para no sé qué sitio? Si, —le respondió la que parecía tener más edad— yo salí para Castilla, ¿y cómo nos volvemos a ver después de tanto tiempo en nuestra tierra catalana? Haber cuéntame, dime todo lo que te ha ocurrido en esas tierras, pues verás pon un poco de afición y sabrás todo lo ocurrido.

Yo salí de Cataluña para una capital castellana como te he dicho anteriormente, cuando llegué a mi punto de destino unos cuantos hombres esperaban y me recibieron no con el cariño que aquí nos han recibido, era un cariño muy diferente pues en vez de cariño era egoísmo.

Aquellos eran unos señores con las manos llenas de anillos, comprados con el sudor de los obreros, no como estos que las tienen callosas por el trabajo, pues bien; pronto llegaron unos cuantos trabajadores que empezaron a dar vueltas a mi alrededor como queriendo descubrir algo sensacional, pero parecía que en el fondo tenían un presagio, y en esta preocupación se pusieron a hacer una especie de baile sobre un montón diforme de uvas, baile que era el sustento suyo y de sus hijos. Ese mismo día empezaron los trabajos de emplazamiento mio, que muy pronto estuvieron terminados.

Aquel año estaban los obreros pisadores de uva de en hora buena, pues habían conseguido que su jornal de miseria fuera aumentado en unos cuantos céntimos más que en otros años, tras gran forcegeo que días antes habían sostenido con el amo, y que era la causa de encontrarme yo allí, al día siguiente aquella preocupación que al verme tuvieron se tornó en ira hacia mí, pues cuando estuve montada y empepé a engullirme portadoras y más portadoras de uvas el dueño dijo a los obreros que no necesitaba nada más que dos y por lo tanto los ocho restantes estaban despedidos, no me quiero ni acordar como recibieron aquellas palabras que los condenaba al hambre a ellos y a los suyos, empezaron unos con piedras, otros con hierros diformes un ataque hacia mí que no tuve más remedio que parar mi tarea y quedarme inmóvil.

Después ya puedes figurarte me mandaron a la casa de construcción, me hicieron la reparación y me mandaron para aquí donde me encuentro.

Al llegar a este punto las máquinas pararon su unisono ruido y con él su diálogo. Los dos hombres que las asistían se sentaron, hecharon unos cigarrillos y se

quedaron perplejos mirando a las máquinas cariñosamente, en pago del descanso que les proporcionaba, al terminar una tarea en horas, que no hubieran terminado en días.

Esta si que es la labor para el fin que están construidas las máquinas, para hacerle la vida menos penosa al trabajador a la par que no se quebranta la producción, no como lo empleaban aquellos canallas que las usaban en beneficio propio cuando los trabajadores les pedían alguna mejora para poder vivir.

En este momento llegan más portadoras y las máquinas empezaron su runruneo, orgullosas de la labor que desarrollan,

JULIAN DIAZ

Comissió Municipal de Govern

Extracte dels acords presos per la Comissió Municipal de Govern en sessió celebrada el dia 29 de Setembre del 1937. Presidi l'Alcalde - President Josep Piñas i hi assistiren els Consellers-Règids següents: Martí - Català, Plana, Simó - Rodon i Trilla.

Una vegada llegida és aprovada l'acta de la sessió anterior.

Previ informe favorable de la Comissió de Treball i Obres Públiques, es concedeix permís d'obres a la veïna Maria Sabater i Rull en qualitat de propietària de l'inmoble n.º 67 del carrer Lina Odena, per a procedir a la reforma d'obertures segons el pla que s'acompanya per duplicat a la façana de l'esmentat immoble. Arbitris 20 pessetes.

Vist el Decret, de data 9 de Setembre (D. O. G. del dia 15) disposant que a les empreses collectivitzades i als agrupaments industrials susceptibles de municipalització, total o parcial, podrà haver-hi, a petició de l'Ajuntament interessat, un representant de la Corporació Municipal. La Comissió de Govern acorda iniciar els treballs oportuns per ostentar la seva representació a la Cooperativa Elèctrica d'aquesta ciutat.

S'acorda en principi i en espera de l'aprovació definitiva per part del Ple Municipal, l'emissió de paper-monedes de 0'10 pts. per valor de 5.000 pessetes i de 0'15 pts. per igual valor.

S'acorda que el Veterinari resident a Valls, Joan Rius i Bertran s'encarregui accidentalment, de la plaça vacant de Veterinari municipal, fins que l'Ajuntament resolgui en definitiva.

S'acorda l'execució d'unes obres a l'edifici ex-convent enclavat al carrer de l'Escoxador, conduents a independitzar dues aules de la resta de l'inmoble.

S'acorda, en principi i en espera de resolució definitiva del Ple Municipal, l'expropiació, per utilitat pública de l'immoble n.º 5 de la Plaça de Prat de la Riba.

I no havent-hi altre afer a ésser tractat, s'aixeca la sessió.

A TOTS ELS AGRICULTORS

LA COLLECTIVITAT AGRICOLA DE VALLS,
fa avinent a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de planté dels acreditats horts de

PANTANO I CARME

Per encàrrecs a les oficines de la mateixa, carrer F. Macià, 14, 1.er pis, telèfon, 55, Valls

La Comissió

Llegiu: Acció Sindical

ACCIÓ SINDICAL

TRANSPORTS COLLECTIVITZATS

C. N. T. TRACCIO SANG A. I. T.
VALLS

Facturacions de tota classe, viatges locals i per carretera.

Despatx: { Passeig Pi i Margall. Telèfon 4
Estació Ferrocarril. Telèfon 5

Els diumenges restarà obert el despatx de 12 a 1 del migdia

ga a todos los afiliados hagan lo posible en asistir.

La Junta

NOTES OFICIALS

AJUNTAMENT de VALLS

Conselleria d'Agricultura i Proveïments

La continuïtat amb que s'indica als ciutadans que per adquirir productes alimentos, particularment per els malalts, que es dirigeixen a aquesta Conselleria i per tal d'evitar-los-hi les molèsties que això ocasiona, la Conselleria d'Agricultura i Proveïments fa avinent:

Que per tot el que té relació amb queviures han de dirigir-se tots els ciutadans que ho necessitin, a la Delegació Comarcal de Proveïments on tenen cura d'aquests assumptes.

Valls 7 d'Octubre del 1937.

El Conseller d'Agricultura i Proveïments,
M. Trilla

AJUNTAMENT de VALLS

Conselleria d'Agricultura i Proveïments

S'adverteix a tots els ciutadans que per la bona ordenació de la venda, no serà vàlid cap tiquet arrencat de la tarja de racionament.

Els que pel continuat ús se's hagi fet malbé dita tarja, poden passar per aquesta Conselleria per a renovar-la.

Valls 7 d'Octubre del 1937.— El Conseller d'Agricultura i Proveïments, M. Trilla.

MERCAT AGRICOLA

Preus de mercaderies per la present setmana

Avellana negreta	151'00 pts.	58'5 quil.
Ametlla moltar	160'00	50'5 »
» llargueta	120'00	40 »
» esperança	115'00	» »
» comu	110'00	» »
» marcona	115'00	» »
Blat	70'00	100 »
Ordi	55'00	» »
Cívada	55'00	» »
Erp	65'00	» »
Faves	65'00	» »
Guises	65'00	» »
Veces	75'00	» »
Garrofes	20'50	40 »
Farina 1.ª	80'50	100 »
» 2.ª	79'00	» »
Tercerilla 1.ª	55'00	60 »
» 2.ª	53'00	» »
» 3.ª	48'00	» »
Tris	26'00	30 »
Segon	19'00	22 »
Azufre suplimat	64'50	50 »
Sulfat coure	2'20	1 »
Amoniac	62'00	100 »
Nitrat	72'00	100 »

Imp. E. Castejá. - Telf. 186. - VALLS

Transports Collectius

C. N. T. A. I. T.

S'assabenta al públic en general que s'atmeten encàrrecs diàriament per

Reus Tarragona
Lleida Barcelona

TRANSPORTS GENERALS

Per encàrrecs dirigiu-vos al Garatge General del Transport. Telèfon 201 VALLS

ACCIÓ SINDICAL

Perill a la reraguarda

Els lamentables aldarulls promoguts despús-ahir, obliguen si més no, a totes les persones sincerament antifeixistes, a meditar l'abast i conseqüències que semblants fets podrien reportar cas que es repetissin.

Els fets que comentem tenen una certa lògica i són fills, més que per altra cosa, per la falta de visió de la Col·lectivitat de Pastissers, la qual obrà en forma impremeditada. La gent del poble sempre ha estat partidària que les coses les hi siguin plantejades en forma simplistà. Si se li haguassin plantejat d'aquesta forma, en lloc de la protesta airada s'hauria manifestat passiva i ordenadament i les autoritats competents haurien solucionat el conflicte en forma justa i raonada. Tota vegada que el problema plantejat, tenia de moment una fàcil solució.

Amb aquesta afirmació no pretenim fer lelogi de semblant procedir —que per cert honra molt poc el nou ordre creat per la revolució— ens guardarem també prou de censurar a les persones que portades per una excessiva bona fe es llençaren a l'assalt de les tendes venedores de pa.

Comprendem el nerviosisme de molta gent, però, no el compartim. La guerra —que nosaltres no hem promogut— ens obliga a acceptar tots els sacrificis, siguin de la forma que siguin. Fer altra cosa, no solament ens comportariem de manera indigna i impròpia de l' hora històrica que vivim; ans també faríem un greuge als germans que lluiten en els fronts i una traïció imperdonable als germans caiguts per sempre més. El nostre sacrifici val ben poca cosa comparat al que tothora fan els braus lluitadors de la llibertat.

Per aquest motiu no ens cansarem de repetir: serenitat i compte amb els agents provocadors. Les nostres dones tenen l'obligació de fer planera la tasca de proveïment de la ciutat. I l'evitar crear conflictes d'ordre públic que cap benefici ens tenen de reportar. A les cues per proveir de queviures, i allà on es vulgui que es trobin, quan algú proposi l'assalt d'establiments, han d'analitzar calladament la personalitat de la proposant. Si pertany a la família antifeixista, han de fer-li veure que no és aquest el camí per arranjar els problemes de la reraguarda. Si és d'antecedents duptos o bé obertament facciosa, llavors tenen l'obligació de denunciar-la a les autoritats locals, les quals tenuen de les seves atribucions, obraran conforme les circumstàncies imposades.

Diem això, per tal com, tenim dades irrefutables, que les principals animadores dels aldarulls de despús-ahir, eren francament contràries al Règim, i que sense cap mena de dupte, aprofitant-se del nerviosisme existent a la població, desenrotllaren llurs plans en forma satisfactoria.

Les dones antifeixistes tenen d'estar preparades per a noves contingències. A bon segur que les provocadores, davant l'èxit obtingut, tornaran a iniciar l'atac. Cal doncs, si l'intenten que en surtin malparades.

Les autoritats locals, han demostrat en tot moment estar disposades a donar justa satisfacció a les necessitats del poble, fins allà on sigui possible, car aquesta és llur principal missió. Per això és de doldre, repetim, que les manifestants de bona fe, no haguassin traslladat llur protesta a les autoritats, les quals haurien posat tota llur bona voluntat en resoldre l'afacer. I s'hauria evitat l'espectacle deplorable de despús-ahir, que diu molt poc a favor de la nostra població.

L'aixafament de l'anarco-sindicalisme—com alguns pretenen—seria una desgràcia irreparable pel pervindre de la humanitat. L'anarco-sindicalisme és l'essència bàsica del futur ordre econòmic: el que haurà de regir els destins de tots els pobles. Això ho han de tenir present tots els proletaris. Ha estat llur arma per a les conquestes parcials guanyades a l'Estat i a la burgesia. I en el futur ha d'ésser el llaç unitari de totes les energies i de tot l'esperit fraternal impresindible en la marxa dels pobles.

Aquests insectes de les Cancelleries, obrer conscient, tens el deure de vigilar-los.

Fades a les Cancelleries

Si no fos perquè tenim la consciència clara del què són i representen les Cancelleries modernes, creuriem retrobar-nos novament als temps de l'època mitjeval. Els contes legendaris tornen a adquirir relleu i actualitat. Siluetes grans com fades que porten sense esforç el benestar al productor omplen les columnes dels periódics. Tot s'espera d'allò proposat per altre, sense que ningú sàpigares de la proposició.

Confusió a dalt. Confusió al centre, amb àvids propòsits que la confusió transcendeixi als de baix, car de moment són els únics que mantenen intacte l'eix de la estabilitat democràtica.

I no obstant es vol prescindir d'aquest factor principalíssim que es el nervi de la pau i font de riquesa: el treball. La foscor impera en les qüestions diplomàtiques. Per què? Perquè interessos ancestrals tambalegen i s'han de salvar per damunt dels interessos col·lectius.

Al poble bastó i sacrifici. Al paràsit protecció i bons aliments. Això no és democràcia, ni principi de paternitat socialista. Aquest és el criteri que impera en les converses de Ginebra, Londres i Nyon.

El personatge misteriós és e privilegiat, el qual apareix mages tuós i i tibat. S'equivoca qui suposa que l'obrer espanyol tornarà a llur condició d'esclau, no té sensibilitat política ni social i està mancat dels principis més elementals que pot possuir l'home: la consciència.

No discutim el dret que tenen les democràcies d'obstaculitzar la revolució espanyola. Solament els advertim el perill que tenen seguint per aquests tortuosos camins, de desarticulitzar l'esperit antifeixista.

Espanya en peu de guerra. Malgrat totes les combinacions diplomàtiques sostindrà llur acció revolucionària, fent a la vegada que els obrers es preparin per tal d'assumir la responsabilitat de llur personalitat com a productors.

Es pot ofegar una revolució en sang. El que no és pot ofegar, però, és un moviment popular com el nostre moviment sindical que a Espanya està salvant el món de la denominació feixista. I amb tot això, encara existeixen inconsients que encenen focs de bengala contra aqueix gloriós moviment, els militants del qual han escrit les més belles pàgines de la història, sense intenció de passar la factura a la democràcia. Aquest esperit de sacrifici, aquesta abnegació no es troben més que en el productor. Es inútil cercar-lo en altres elements. Hi ha qui es sacrifica explotant les ovelles manses que els segueixen, la qual cosa és peculiar de tots aquells que prenen manar sigui de la manera que sigui, i que es posen en totes les salses sense que llurs ales quedin presones.

Aquests insectes de les Cancelleries, obrer conscient, tens el deure de vigilar-los.

Un documento revolucionario

El dia 28 de Noviembre de 1917 pocos días después de la toma del Poder por el proletariado, en el Congreso Campesino celebrado en Petrogodo, el camarada Lenin leyó el siguiente proyecto de resolución bolxevique que nosotros reproducimos para contribuir a la difusión de un documento de gran interés para el campesinado de nuestro país, en estos momentos de guerra social que vivimos y para que nuestros sedentes marxistas-leninistas aprendan de su maestro.

«El Congreso Campesino aprueba por unanimidad y en su totalidad el decreto sobre la tierra del 8 de noviembre de 1917, promulgado por el Consejo de Comisarios del Pueblo en su calidad de Gobierno provisional obrero y campesino de la República Rusa, reconocido por el Congreso Panruso de los diputados obreros y soldados.

El Congreso Campesino expresa su firme e inquebrantable decisión de sostener con todas sus fuerzas la aplicación de este decreto; invita a los campesinos a prestarle unánimamente su apoyo y a ponerlo en práctica por sí mismos sin demora; invita igualmente a los campesinos a no elegir para los cargos importantes sino a personas que hayan mostrado, no con palabras, sino con hechos, su absoluta abnegación a los intereses de los trabajadores campesinos explotados, su voluntad y su capacidad para defender estos intereses contra todas las resistencias de los grandes propietarios, de los capitalistas y de todos sus cómplices y defensores.

El Congreso Campesino se declara, al mismo tiempo, convencido de que la absoluta realización de las medidas que constituyen el decreto sobre la tierra no será posible más que mediante el triunfo de la revolución socialista obrera comenzada el 7 de noviembre. Sólo, en efecto, la revolución socialista podrá asegurar el reparto de la tierra entre los campesinos, la confiscación de las propiedades y su entrega a las colectividades campesinas, la confiscación de las máquinas agrícolas y la defensa de todos los intereses de los obreros de la tierra por la abolición inmediata y indefinitiva de todo el sistema de servidumbre capitalista, la distribución regular y racional de los productos de la agricultura y de la industria entre las diferentes regiones y entre los habitantes, la ocupación de los Bancos (sin la cual la posesión de las tierras por el pueblo será imposible) y la ayuda del Estado a los trabajadores y a los explotados, etc. Por todas estas razones, el Congreso Campesino, que presta unánimamente su apoyo a la revolución socialista del 7 de noviembre, expresa su inquebrantable resolución de realizar progresivamente y sin la menor vacilación las medidas propias a la transformación socialista de la República Rusa.

La condición indispensable para la victoria de la revolución socialista, la única capaz de asegurar el éxito duradero y lo ejecución total del decreto sobre la tierra, es la unión estrecha de los trabajadores explotados del campo con la clase obrera y el proletariado de todos los países avanzados. En lo sucesivo toda la organización del Estado, de arriba abajo, deberá descansar en la República Rusa sobre esta unión. Esta unión, excluyendo toda tentativa directa o indirecta, abierta o disfrazada de colaboración con la burguesía o con los dirigentes de su política, condenada por la vida, será la única en asegurar el triunfo del socialismo en el mundo entero.»

LENIN

Els gitans, ja ho saben, quan arrriben a un indret, arramben amb tot el que poden. Després, al marxar, deixen els seus poll i els fems dels seus pollins, les quals coses es cuiden de netejar la bona gent del poble.

Aquesta es la moral dels homes de cert partit a la nostra ciutat: moral de gitano.